

Aprecieri pentru *Frumusețe fără seamăn*

„Pe scurt: această carte este un TRIUMF deplin!”

USA Today

„Tamera Alexander a scris și de această dată o poveste captivantă, bogată în istorie și populată cu personaje realiste care m-au făcut deopotrivă să râd și să plâng. Mai savuros decât un ceai dulce sorbit pe verandă, romanul *Frumusețe fără seamăn* va câștiga, cu siguranță, inimile multor cititori. Vreau să trăiesc și eu la Belmont!”

Francine Rivers, autoarea bestsellerului

Răscumpărată prin iubire

„Bogat în detalii istorice și având drept fundal celebrul Conac Belmont din Nashville, noul roman istoric de dragoste scris de doamna Alexander, câștigătoare a premiilor RITA și Christy, este un succes garantat...”

Library Journal Review

„Tamera Alexander izvodește o frumoasă și bine scrisă poveste de dragoste din care nu lipsesc aventura și intrigile. Având subtil întrețesută pe tot parcursul ei neclintita încredere a eroinei în Dumnezeu, cartea emană credință și viață. Iubitorii romanelor de dragoste care își doresc să se simtă totodată inspirați vor fi fără doar și poate satisfăcuți de această lectură înălțătoare.”

Publishers Weekly

TAMERA ALEXANDER

*Frumusețe
Fără
Seamă*

SERIA CONACUL BELMONT • 2

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

 CASACĂRȚII
Oradea, 2019

Copyright © 2014 Tamera Alexander

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *A Beauty So Rare*, la Bethany House Publishers, 11400 Hampshire Avenue South, Bloomington, Minnesota 55438, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Frumusețe fără seamăn

de Tamera Alexander

Copyright © 2019 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALEXANDER, TAMERA

Frumusețe fără seamăn / Tamera Alexander ; trad.
Mihaela Tocuț-Addy. - Oradea : Casa Cărții, 2019
ISBN 978-606-732-148-7

I. Tocuț-Addy, Mihaela (trad.)

821.111

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Cititorilor mei care, însoțindu-mă în aceste călătorii
spirituale, insuflă atâta bucurie și frumusețe
propriei mele călătorii prin viață.

„Limpede nu vezi decât cu inima.
Ochii nu pot să pătrundă în miezul lucrurilor.”
Antoine de Saint-Exupéry

Prefață

Deși romanul pe care urmează să îl citești este, în cea mai mare parte a sa, pură ficțiune, vei găsi întreșute pe parcursul lui frânturi de istorie adevărată și personalități reale ale acelor vremuri. Spre exemplu, chiar există un Conac Belmont în Nashville, clădit în 1853, care își întâmpină cu bucurie vizitatorii și astăzi. Iar doamna Adelia Acklen, un personaj al romanului, este femeia dinamică și avangardistă care a trăit acolo.

Pe lângă ea, multe alte personaje ale cărții au fost inspirate de persoane reale – care au trăit sau au lucrat la Belmont în acele timpuri. Totuși, personalitățile și acțiunile personajelor, așa cum sunt ele zugrăvite în această poveste, sunt rodul imaginației mele și trebuie interpretate ca atare.

De cum am trecut pragul conacului și am aflat ce om remarcabil a fost și ce viață fascinantă a avut Adelia, am știut că vreau să scriu o serie de lucrări care să o includă pe ea, superba ei reședință și acest moment crucial din istoria națiunii noastre. Te invit alături de mine, să deschidem încă o dată ușa istoriei și să pășim în vremuri și locuri de altădată.

Îți mulțumesc pentru timpul investit în lectura acestei cărți. Este o investiție valoroasă, pe care o prețuiesc și nu o tratez nicio dată cu ușurință.

Tamera

Prolog

15 DECEMBRIE 1864

UN SPITAL DE CAMPANIE AL FORȚELOR CONFEDERATE, ÎN APROPIERE
DE LINIA FRONTULUI
NASHVILLE, TENNESSEE

Eleanor Braddock tresări speriată când un soldat îi prinse mâna, cu o forță surprinzătoare, în palma lui năclăită de sânge, sudoare și război. Strângând din ochi, se agăță de ea de parcă Eleanor ar fi fost ultima ființă rămasă pe fața pământului. Ceea ce pentru el..., chiar era.

Din obișnuință, Eleanor îi căută numele în buzunarul stâng al uniformei, dar țesătura cenușie, îmbibată toată de sânge, fusese sfâșiată de o lovitură de tun, la fel ca trupul lui. Era recunoscătoare că soldatul fusese inconștient cu câteva clipe în urmă când, examinându-l, chirurgul clătinase sumbru din cap.

— Domnișoară asistentă...

Ochii lui îi căutară pe ai ei și, pe fondul gloanțelor și al ghiulelelor ce bubuiau în depărtare, Eleanor se pregăti sufletește pentru întrebarea care știa că are să vină. Indiferent de câte ori fusese nevoită să răspundă, nu avea să-i fie niciodată ușor să-i spună unui om că e pe moarte.

Și nici să îl privească murind.

— Da? răspunse ea cu glas domol, fără a se sinchisi să îi corecteze prezumția greșită cum că ar avea studii medicale – care ei îi lipseau cu desăvârșire.

— Spuneți-mi, vă rog... Soldatul tuși și îi tremură barba, de frig sau de durere – ori cel mai probabil, și dintr-o cauză, și din cealaltă – și un gălgâit îi umplu gâtulejul. Am... cucerit dealul?

Surprinsă că se interesa de soarta bătăliei, nu de propria lui viață, și mișcată de speranța pe care o detectase în vocea lui căzută, Eleanor simți că i se pune un nod în gât.

— Da, răspunse ea fără șovăială, chit că habar nu avea care dintre tabere o domină pe cealaltă.

Nu știa decât că, la scurtă distanță de spital, erau masacrați nenumărați bărbați – tați, fii, soți și... *frați*. Și că bărbatul acesta merita să moară împăcat, cu credința că nu își dăduse viața în zadar.

— Da..., l-ați cucerit. Încercă să zâmbească. Generalul Lee va fi nespus de încântat.

Ochii soldatului se luminau a ușurare, împletită cu doar un strop de mândrie, apoi se închiseră încet la loc. Respira sacadat, din ce în ce mai greoi, iar Eleanor se rugă să îi fie curmat cât mai repede chinul. Văzuse însă mulți bărbați cu răni asemănătoare zbătându-se ore în șir între inconștiență și agonie.

Trecut de prima tinerețe, soldatul părea să aibă pe la 35 de ani, cel puțin, iar picioarele îi atârnavă la câțiva centimetri buni peste marginea patului de campanie. Cizmele roase îi erau complet dezlipite la vârfuri. Eleanor îi detectase în vorbă un ușor accent irlandez – un accent de departe pe care îl admirase dintotdeauna.

Îl studie, întrebându-se ce viață o fi dus înainte de război și cum de nimerise pe un câmp mohorât de luptă în mijlocul statului Tennessee. Văzându-i obrajii supti, regretă că nu îi mai rămăsese puțin din bulionul de carne pe care îl pregătise bolnavilor în ajun, cum făcea aproape seară de seară. Oricât o lungea cu apă ca să îndestuleze cât mai multe guri, bărbații dădeau gata supă într-o clipită, spunând că nu gustaseră de luni întregi ceva mai bun.

Îi plăcuse mereu să gătească, iar când își vedea pacienții mâncând, chiar și doar câteva guri, simțea o bucurie cum nu și-ar fi închipuit că este cu puțință înainte de a ajunge să îngrijească soldați răniți și muribunzi.

Eleanor își mută greutatea de pe un picior pe altul și bărbatul o prinse și mai strâns de mână.

Făcu o grimasă și își încleștă, gemând, maxilarul, hotărât parcă să nu plângă precum ceilalți.

Eleanor aruncă o privire spre sticlulele goale de laudanum de pe masa alăturată, dorindu-și să îi poată da ceva pentru calmarea durerilor, dar toate sedativele, inclusiv morfina, cloroformul și eturul, fuseseră administrate în dimineața aceea, înainte de a afla că următorul transport de provizii medicale nu avea să mai ajungă – „grație” armatei federale.

Era oarecum de înțeleș, considera ea, ca tabăra inamică să intercepteze muniție, bani și chiar alimente. Dar provizii medicale? Până și războiul ar fi trebuit să respecte anumite reguli.

Un tun bubui în depărtare și un vânt tăios străpunse pereții de pânză ai cortului-spital, amestecându-se cu gemetele și suspinele răniților și muribunzilor, și făcând-o pe Eleanor să se înfioare. Era absurd, dar mai că simți pământul gemând și cutremurându-i-se sub picioare, întrebându-se, așa cum se întreba ea, cât are să mai dureze nebunia aceasta. Așa trebuie să fi fost pesemne iadul...

Chit că, în comparație cu calamitatea întunecată ce avea loc chiar dincolo de deal, știa că ea nu văzuse decât periferia infernului în aceste corturi.

Cum putuse să trăiască 26 de ani fără să realizeze cât de prețioasă și de fragilă e viața? Și cât de firavă e pacea acestei vieți. Înainte de război nu se gândise niciodată că își irosise viața. Abia acum, în lumina celor trăite în ultimele luni, înțelegea că acesta este tristul adevăr.

Își trecu privirea peste paturile înșirate de o parte și de alta a cortului. Câți soldați aveau să mai moară până vor conchide cele două tabere că se vărsase destul sânge?

Când citise anunțul publicat în gazeta din Murfreesboro prin care se căutau voluntare pentru spitalele de campanie – „femei cu înfățișare modestă, între 35 și 50 de ani” – la început se temuse că va fi respinsă din cauza vârstei. Cum nevoia de asistente voluntare era foarte mare – iar ea satisfăcea, dincolo de orice dubiu, prima cerință – fusese însă acceptată numaidecât.

Celălalt punct care o făcuse să ridice din sprânceană era mențiunea cum că nu e obligatoriu să ai pregătire sau experiență medicală. Nu îi luase însă mult timp să înțeleagă de ce, și să își dea seama că subestimase enorm sarcina pe care și-o asumase.

Singurul său gând după ce se înrolase în armată fratele ei, lăolaltă cu majoritatea rudelor și prietenilor ei de parte bărbătească, fusese că nu poate sta nici ea acasă, cu brațele încrucișate – și asta cu atât mai puțin cu cât bătrânul lor tată era un susținător înfocat al Confederației.

Oboseala și îngrijorarea unindu-și forțele, închise o clipă ochii și, cu o claritate usturătoare, își imaginează cum fratele ei mai mic zace undeva pe un câmp de luptă, rănit, înfrigurat și singur, agonizând. O străbătu un fior.

Dacă ar fi să pățească Teddy ceva, nu știa dacă va avea puterea s-o îndure. Sau cum va rezista tatăl lor sub greutatea unei asemenea pierderi. Deși avea puterea fizică a unuia de jumătatea vârstei lui, la cei 1,93 metri ai săi – era cu doar 12 centimetri mai înalt ca ea – tatăl ei se ținea încă drept ca bradul, doar că mintea începea să i se șubrezescă. Moartea mamei ei, cu aproape un deceniu în urmă – Dumnezeu s-o odihnească în pace – fusese o lovitură grea pentru el. Își jelise, neconsolat, soția, vreme îndelungată. Totuși, starea lui se înrăutățise în mod semnificativ abia în ultimele luni, când Eleanor sesizase că tatăl ei are scăpări de memorie și nu își mai amintește clar evenimente din trecutul apropiat.

O rafală bruscă de vânt biciui cortul și, preț de o clipă, Eleanor se temu să nu îl smulgă cu totul.

Peste vuietul îndepărtat al bătăliei, trototul de copite și scârțâitul roților de căruță anunțau sosirea unei noi ambulante.

Celelalte două asistente voluntare din cort se grăbiră să ajute la preluarea răniților. Eleanor știa că ar trebui să li se alăture – și că doctorul Rankin ar certa-o de-ar fi s-o vadă zăbovind prea mult lângă orișicare pacient. Totuși, gândindu-se la Teddy, la posibilitatea că și el zăcea undeva în felul acesta – speriat, rănit și singur –, Eleanor nu avu puterea să se dezlipească de la căpătâiul soldatului.

Chiar dacă acesta i-ar fi dat drumul la mână. Bărbatul o ținea însă și acum strâns.

„Multe dintre lucrurile de care ne este frică nu se adeveresc niciodată, Eleanor”, îi răsună în minte sfatul dat de tatăl ei cu ani în urmă. Dacă ar fi fost acolo, ar fi îndemnat-o fără doar și poate să nu se lase îngrijorată de propriile ei închipuiri. „Mintea omului e uneori înșelătoare. Tu trebuie să fii chibzuită, fata tatei, nu

temătoare cum sunt cel mai adesea fapăturile de parte femeiască. Concentrează-te la ceea ce vezi, nu la ceea ce îți spune imaginația că este acolo.”

Deși experiența îi arătase că tatăl ei are dreptate, uneori închipuirile lui Eleanor erau prea pregnante ca să le poată ignora. Iar faptul că un procent, cât de minuscul, din fricile nutrite chiar se adevereau – spitalul ăsta improvizat era o dovadă cât se poate de clară – nu făcea decât să îi adâncească îngrijorarea.

– Domnu’ doctor..., se auzi o șoaptă răgușită.

Coborându-și ochii, Eleanor văzu că soldatul o fixa iar cu privirea.

– Știți cumva câ... – bărbatul scrâșni din dinți și se albi și mai tare la față. Trecură câteva secunde până putu vorbi din nou. El când are să... vină pe aici?

Detestându-și neputința, Eleanor se strădui să își ascundă tremurul din glas. Pregătirea pe care o primiseră ea și celelalte voluntare din grupa ei fusese pe cât de succintă, pe atât de clară – și asta mai cu seamă în privința celor aflați pe moarte. „Nu agasați cu întrebări un soldat muribund. Rolul vostru este să aduceți alinare. Și mai presus de orice, dacă întreabă despre starea lui, să îi spuneți mereu adevărul.” Eleanor era întru totul de acord cu acest ultim principiu – teoretic.

De la teorie la practică era însă cale lungă.

– De fapt...

Șovăi, încercând să îndulcească adevărul.

– Domnul doctor v-a examinat deja; îi strânse mâna într-a ei. Îmi pare rău, dar... nu mai e nimic de făcut.

Soldatul își îngustă încet ochii. Apoi, cu efort și oarecare incredulitate, își înălță capul și își privi trupul sfârtecat. Realitatea îi goli plămâni de aer.

Lăsându-i ușor capul înapoi pe pernă, Eleanor văzu cum o lacrimă i se prelinge, solitară, din colțul ochiului și umerii încep să i se scuture. Bărbatul jelea fără să scoată un sunet.

Eleanor dădu să îi zică, în șoaptă, că e în regulă să plângă, că nu e nicio rușine în asta. Nu putu însă rosti cuvintele, căci ceva îi spunea că un asemenea îndemn nu i-ar alina nicidecum suferința. Iar ea voia să îi aducă alinare.

Dar cum?...

Zărind ulciorul cu apă și cana de tablă așezate pe tavă lângă sticlulele goale de medicamente, îi veni brusc o idee.

Repede, înainte ca rațiunea sau conștiința s-o poată opri, își retrase mâna dintr-a lui, turnă niște apă în cană, apoi luă o sticlură goală și se făcu că adaugă puțin laudanum. Asigurându-se că soldatul – și nimeni altcineva – o vede, învârti apoi conținutul căni și i-o duse la buze.

– Poftim, șopti ea, după care adăugă pe un ton prevăzător: Dar să nu bei prea mult. E un sedativ foarte puternic.

Strădania lui de a goli cana o mișcă până în adâncul inimii. Gâfâind, soldatul bău toată apa, până la ultima picătură. Din cauza grabei, însă, se înecă, scuișând înapoi ultimii stropi. Eleanor îi șterse gura și barba cu o cârpă. Când isprăvi, cârpa era plină de sânge.

– Mulțumesc, fată dragă. Mulțumesc, șopti el, iar și iar, de parcă Eleanor i-ar fi dat să bea din elixirul vieții.

Vreme îndelungată, soldatul își ținu privirea ațintită în tavan, respirând greoi, cu trupul scuturat de spasme. Eleanor rămase în picioare aproape de el, așteptând din clipă în clipă să vadă în ochii lui acea sclipire grăitoare cum că își dăduse seama ce făcuse ea. Sau, mai bine zis, ce încercase să facă.

Apoi, spre uimirea ei, chipul schimonosit de durere al soldatului... începu treptat să se relaxeze, la fel ca întregul lui trup. Tatăl ei avusese dreptate – tare amăgitoare mai e uneori mintea omului.

Apăsându-și o mână pe piept, soldatul inspiră adânc și emoțiile îi încețoșară ochii.

– Îmi pare rău că... n-am făcut mai mult, icni el. Că...

I se gătui vocea și o luă iar de mână. Eleanor se aplecă spre el și încercă să îl liniștească.

– Nu te sforța să vorbești. Totul va fi bine.

– Ba nu..., ripostă el, încordându-și mușchii gâtului. Trebuie să-ți spun asta, fată dragă... cât mai am suflare de viață în mine.

Acordându-i tăcerea de care avea el nevoie, Eleanor îi netezi părul de pe frunte într-o manieră care i s-ar fi părut mult prea intimă cu câteva luni în urmă. Ei, dar războiul rescrie, vezi bine, normele buneicuviiințe.

— Tare... tare-aș fi vrut; cu lacrimile și roind pe tâmples, privirea lui deveni mai intensă, mai hotărâtă. Aș fi vrut să îmi țin promisiunea față de tine, Mary scumpă. Să fac cum ți-am promis... înainte să plec; oftă cu alean. Zi de zi... te-am...

Îl gâtui un suspin și întinse mâna, încercând parcă să îi atingă fața. Fața celei pe care o vedea cu ochii minții. Eleanor îi cuprinse mâna în mâinile ei și îl podidiră iar lacrimile.

— Spune mai departe, îl îndemnă ea blajin, văzând durerea de pe chipul lui și gândindu-se că, dând rostire regretului care îl apăsa, acesta ar simți, poate, o oarecare ușurare.

Bărbatul își pipăi, cu mâinile tremurânde, tivul hainei. Realizând intenția lui, Eleanor îl ajută să scoată un pachetel din buzunar și, cu mare grijă, îl desfăcu.

Era o batistă brodată, udă de sânge, cu un trandafir presat înăuntru.

— Purtatu-l-am la inimă, Mary scumpă, șopti el, așa cum mi-ai cerut.

Îi tremurară buzele și ochii albaștri i se destinseră într-un surăs.

— Încă tot nu-mi vine a crede că ești a mea, fată dragă. Că ai primit să-i fii soață... unuia ca mine.

Eleanor clipi emoționată și abia în momentul acela sesiză umezeala de pe propriile-i gene. Nu se pierduse niciodată cu firea la vederea sângelui. Asistase deja la numeroase operații în cortul chirurgical, unde masa cea mare din lemn și roia de sânge zile de-a rândul, și văzuse o mulțime de căruțe îndepărtându-se greoi, încărcate cu membre amputate. Dar asta...

Aceste destăinuiri șoptite cu limbă de moarte o mișcau până la lacrimi. Oricine o fi fost această femeie – această Mary scumpă – se rugă ca ea să știe cât este de iubită.

Sau... cât a fost de iubită.

Nemaivând nicio îndoială de sine, Eleanor se aplecă mai aproape, ca el s-o audă.

— Sunt *mândră* să fiu soața ta, și așa am fost mereu.

Rostind cuvintele, încercă să își imagineze cum ar fi să fii atât de iubită de un bărbat. Dar nu putu.

Se uită iar la batistă, gândindu-se cât de scurtă e cu adevărat viața și la toate lucrurile pe care ea încă nu le făcuse – nu fusese

niciodată sărutată, și cu atât mai puțin soție sau mamă. Nu trecuse niciodată hotarele statului Tennessee și nu văzuse niciodată oceanul. Nu ținuse niciodată un băiat de mână, în afară de Teddy, și nu petrecuse nicio noapte așteptând trează sub cerul liber răsăritul soarelui. I se mai perindară prin minte nenumărate alte experiențe netrăite și totuși..., ce îndepărtate și insignifiante păreau acum toate acestea, în lumina acestui sfârșit de lume.

— Ești mândră să fii soața mea, repetă el în șoaptă, pe cât de încântat, pe atât de uluit. Știu... că e prea târziu, Mary scumpă, dar...; își încreți fruntea. Dacă aș putea, aș...

Făcu o grimasă și trase icnind aer în piept.

Cu inima îndurerată de greutatea regretului pe care îl purta în suflet bărbatul, Eleanor îi apăsă batista în palmă. Simțind că se scurge viața din el, îl strânse de mână și insistă:

— Ce ai face?

Soldatul o privi adânc în ochi.

— Of, Mary scumpă... aș face așa cum ți-am promis...

O rafală iernatică zgâlțâi pereții cortului. Doar că, de astă dată, Eleanor simți și pământul cutremurându-i-se cu adevărat sub picioare – și asta nu din pricina vântului.

— Domnișoară Braddock!

Răsucindu-se, Eleanor îl văzu pe doctorul Rankin alergând spre ea. În spatele lui se declanșase un veritabil haos.

— Repede! strigă el. Toată lumea la ambulanțe! Armata federală a cucerit dealul!

Se auzi un vâjâit strident și în clipa următoare... o explozie zgudui pământul. Doctorul Rankin o apucă de umeri să nu cadă. Cortul se umplu de fum și de miros înecăcios de praf de pușcă.

— Du-te, domnișoară Braddock! Toate voluntarele la ambulanțe. Acum!

— Dar... nu îi putem abandona pe pacienți!

— Vom transporta câți va fi cu puțință; medicul întoarse capul. Dar, dacă nu plecăm repede, o să murim și noi, laolaltă cu ei!

Abia atunci realizează Eleanor că... soldatul îi dăduse drumul la mână.

Întorcându-și privirea spre el, îi văzu maxilarul atârând inert, pacea nefirească de pe chip...

Pe fondul răpăitului de gloanțe, îi atinse în grabă obrazul, sperând că regretul pe care îl simțise bărbatul din cauza a ceea ce nu reușise să facă în viața aceasta avea să fie atenuat cumva în viața următoare. Se întoarse să plece...

Și atunci își aminti.

Înnebunită, căută batista în palma soldatului. O salvă de împușcături o făcu să tresară speriată. Soldatul nu avea nimic în mână. Dorința de a păstra batista era absurdă, dar știind cât de mult însemnase aceasta pentru el, i se părea greșit să o lase pur și simplu acolo, spre a fi călcată în picioare și dată uitării.

În cele din urmă, dibui pe jos materialul însângerat și îl înșfăcă. Trandafirul însă dispăruse. Cum nu se dăduse niciodată în vânt după flori, la început se gândi să plece fără el. Se răzgândi însă repede – acesta nu era un trandafir oarecare, ci trandafirul cu care venise soldatul la luptă, primit de la scumpa lui Mary.

Cu inima bubuind în piept, auzind loviturile de tun ce răsunau afară, Eleanor îngenunche în țărână și începu să pipăie în jur, simțindu-se caraghioasă, spunându-și că nu avea niciun rost, că trebuie să plece...

Brusc, simți ceva sub degete. Strânse în palmă delicata floare presată și, la atingerea ei, petalele se desprinseră. Așeză cu grijă trandafirul în batistă și apoi în buzunarul hainei, după care, răsucindu-se să plece, dădu cu ochii de răniții rămași în cort.

Doamne, cât de mulți sunt...

Un soldat, pe care doctorul Rankin îl programase pentru operație, se căznea să se scoale din pat. Cu o forță pe care nu știa că o are, Eleanor îl ridică în picioare și, trecându-și brațul pe după umerii lui, îl duse cu chiu, cu vai până la ambulanță. Din spate, cineva o săltă de mijloc și o împinse în căruța lângă rănit tocmai când un al doilea proiectil zbură deasupra lor, șuierând năprasnic.

Eleanor își acoperi capul și se pregăti pentru impact, gândindu-se la Teddy și rugându-se ca acesta să nu fi murit, și promițându-și că, dacă acest război blestemat va lua vreodată sfârșit și ea va supraviețui, se va ține cât mai departe de moarte și își va trăi viața din plin. Va avea grijă ca viața ei să însemne ceva.

Și o va căuta pe văduva soldatului, pe scumpa lui Mary, oricine o fi ea, și îi va transmite spusele lui. Și o va ruga să îi tălmăcească tâlcul lor.

2 SEPTEMBRIE 1868

NASHVILLE, TENNESSEE

Eleanor știa, în adâncul inimii, că luase decizia corectă. Atunci de ce o muștra cugetul tocmai *acum* că sosise ziua hotărâtoare?

Așezat vizavi în trăsură, tatăl ei privea pe fereastră cu mâinile împreunate pe genunchi și un aer solemn, care contrasta frapant cu entuziasmul aproape copilăresc pe care îl manifestase cu doar câteva momente în urmă, când ajunseseră în Nashville și traversaseră centrul orașului.

Eleanor îl rugase pe vizitii să oprească întâi – pentru doar câteva minute, preconiza ea – la oficiul poștal. La întâlnirea din după-masa aceasta, prefera să aibă în mână contractul semnat. Proprietarul clădirii, cu care corespondase în ultimele săptămâni, o asigurase că i-l va lăsa la poștă.

– Mă duc acolo să mă odihnesc, spuse încet tatăl ei, pe un ton nesigur ce făcea ca afirmația să sune mai degrabă a întrebare.

Știind la ce se referă, Eleanor încuviință din cap.

– Da, tată... și n-ai să rămâi acolo decât o scurtă perioadă de timp.

Șchiță un zâmbet forțat, menit să îl încurajeze, rugându-se ca pronosticul medicului să fie corect.

N-ar fi putut spune cu exactitate când anume rolul ei de fiică se transformase în cel de îngrijitoare. Uitându-se la bărbatul înalt și robust din fața ei – un munte de om căruia îi semăna în mai multe privințe decât îi ședea probabil bine unei fiice – o cuprinse dorul zilelor de altădată când, copilă fiind, era de ajuns să se uite în ochii

căprui și calzi ai tatălui ei, ca să știe că totul va fi bine. Că e în siguranță. Și că toate sunt așa cum trebuie să fie.

Dar ea nu mai era copilă. Și nici tatăl ei nu mai era cel de odinioară.

Trăsura încetini și Eleanor văzu întrezărindu-se în față oficiul poștal.

— Tată, am ceva de rezolvat. Dar stai liniștit, mă întorc numaidecât.

— Poate că ar trebui să vin cu tine, răspunse el, aruncând o privire pe fereastră. Aș putea să te ajut...

— Nu-i nevoie, ripostă ea, un pic prea repede – lucru pe care îl regretă imediat.

Arătă spre cartea din mâinile lui.

— Ce-ar fi să rămâi aici și să continui lectura din punctul în care ne-am oprit? Iar, după ce pornim din nou la drum, putem discuta împreună pasajul.

Nu foarte convins, tatăl ei pironi cartea, iar în cele din urmă aprobă din cap.

— Ai să te întorci..., da?

— Sigur că mă întorc, tată.

Îi strânse mâna într-a ei, ca pentru a-și întări vorbele, simțind cum i se adâncesc și mai abtitor remușcărilor.

Vizitiul îi deschise portiera și Eleanor intră grăbită în oficiul poștal. Înăuntru se opri și privi înapoi. Fu ușurată să vadă că tatăl ei citea, mișcându-și încet buzele. Nu putuse risca să îl ia cu ea, având în vedere temperamentul imprevizibil al părintelui său și crizele lui tot mai dese.

Oficiul poștal era mai aglomerat decât se așteptase – coada ajungea aproape până la ușă. Își consultă ceasul pandantiv prins pe corsaj. Îi mai rămânea puțin timp până la întrevederea fixată pentru tatăl ei, ocazie cu care trebuia să se afle deja în posesia contractului.

Rândul înainta mai încet decât ar fi vrut ea. Peste câteva minute, aruncând o privire pe fereastră și nemaivăzându-l pe tatăl ei, încremeni.

Își înclină capul într-o parte. Se mutase, probabil, pe cealaltă banchetă – cum stăruise să facă încă de când porniseră în zori din

Murfreesboro, susținând că aduce ghinion să privești într-o singură direcție toată călătoria. Apoi zări portiera.

Întredeschisă.

Părăsind grăbită oficiul poștal, îl găsi pe vizitiu așezat la locul lui, unde îl lăsase, și trăsura... goală! Tatăl ei intrase parcă în pământ.

— Armstead, a dispărut tata! îi strigă ea vizitiului, scrutând înfrigurată strada.

Năucit, bărbatul se înființă numaidecât lângă ea.

— Îmi pare rău, domnișoară Braddock. Ultima dată când m-am uitat era încă în trăsură.

— Dumneata ia-o într-acolo. Și, dacă îl găsești primul... încearcă, te rog, să nu îl agiți. Nu ne dorim să facă vreo scenă.

Vizitiul încuviință din cap și o luă din loc. Eleanor porni în direcția opusă, cercetând cu privirea fiecare prăvălie pe lângă care trecea și încercând să nu se gândească la poznele recente ale tatălui ei sau la ce s-ar întâmpla de ar da careva să-l înfrunte și l-ar supăra.

Întâi îi atrase atenția râsul pițigăiat. Apoi îl zări. Pe trotuarul opus, tatăl ei se uita în vitrina unei galanterii.

Evitând o căruță de marfă și o trăsură, Eleanor reuși să traverseze strada, dar nu înainte ca tatăl ei să intre în prăvălie și să ia de pe raft o foarfecă și un mosor de panglică.

— Eleanor! exclamă el, văzând-o. Nu-i așa că-i drăguță panglica asta? M-am gândit că ți-ar face plăcere. Ți-a plăcut mereu să porți panglici în păr.

Eleanor izbuti să îi ia foarfeca, dar tatăl ei își vârî mosorul în buzunar.

— Da, tată, e frumoasă, dar... eu nu mai port de mult panglici în păr. Ai uitat?

Îi luă mosorul și îl așeză înapoi pe raft. Un bărbat, probabil proprietarul, se apropie valvârtej și îi pironi, ofticat, cu privirea – întâi pe tatăl ei, apoi pe ea.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Ne uitam doar, stimate domn, ripostă Eleanor, încercând să își ascundă stânjeneala. Iar acum, cu permisiunea dumneavoastră – își luă tatăl de braț – ne vom retrage.

Sub privirea sfredelitoare a bărbatului, Eleanor ieși grăbită, bucurându-se să îl vadă pe Armstead venind spre ei. Cu ajutorul lui, reuși să îl suie pe tatăl ei înapoi în trăsură fără alte incidente.

— De astă dată am să stau cu ochii pe dânsul, domnișoară Braddock, o încredință vizitiul. Dumneavoastră vă puteți întoarce liniștită la oficiul poștal.

Eleanor îi dădu ascultare cu inima îndoită. Ei, dar având în vedere ce o aștepta în după-masa aceasta, nu avea, vezi bine, de ales.

În criză de timp, Marcus Geoffrey oftă cu năduf, punând încă o dată sub semnul întrebării dorința sa de a trăi ca un om de rând. La cât de aglomerat era oficiul poștal, va trebui pesemne să aștepte cel puțin zece minute la coadă. Pare-se că îi era sortit să învețe ce înseamnă răbdarea.

Ușa din spatele lui se deschise și intră o bătrânică, ușor gârbovită, cu pas nesigur. Tocmai atunci o rafală de vânt biciui ușa, deschizând-o larg. Întinzând mâna s-o închidă, femeia se dezechilibră. Marcus o prinse repede de braț și opri ușa înainte ca aceasta să se izbească de perete.

— Ah, mulțumesc, tinere; ținându-se de brațul lui, bătrâna își regăsi echilibrul. Nu mai sunt așa de sprintenă cum eram cândva.

— Niciunul dintre noi nu mai este, stimată doamnă.

Bătrânică îl privi cu recunoștință, iar Marcus – gândindu-se la scumpa lui mamă, pe care moartea i-o răpise înainte de vreme – îi făcu galant semn să ia loc la rând înaintea lui. După aceea, scoase un carnețel și un stilou din buzunarul sacoului și se folosi de ocazie pentru a creiona ideea care îi venise în dimineața aceea în privința depozitului pe care îl renova echipa lui.

— Întocmai. Dumnealui a spus că mi-l va lăsa aici, se auzi din față o voce de femeie. Sunteți bun să mai verificați o dată?

Marcus ridică încet capul, curios să vadă făptura căreia îi aparținea acel glas fermecător.

— Da, stimate domn, continuă ea. Mie, cel puțin, așa mi-a fost dat de înțeleș.

Marcus privi spre teighea și acolo, stând de vorbă cu angajatul poștei, o zări – sau, mai bine zis, zări explozia de roz care o învăluia.

Femeia vorbea cu accent local, dar vocea ei avea ceva seducător, o senzualitate aparte. Te înfiora ca o adiere de vânt simțită pe ceafă într-o zi toridă de vară. Ținuta ei, pe de altă parte...

Jacheta și fusta, bine croite, contrastau izbitor cu nuanțele de negru, gri și albastru închis purtate de cei din jur.

— Regret, doamnă, dar documentul solicitat de dumneavoastră nu se află aici și nici nu figurează să fi fost trimis la Belmont.

Marcus observă cum umerii femeii se pleoștesc și o auzi oftând.

Deși stătea cu spatele la el și era prima oară când o vedea, nu avea niciun dubiu cine este tânăra. Interese personale îl duceau aproape zilnic la conacul mătușii ei și o auzise pe doamna Adelia Acklen Cheatham vorbind nu o dată despre sosirea acesteia, nerăbdătoare să o prezinte tuturor celor de la Belmont.

El întâlnise însă destule domnișoare de familie bună dornice de măritiș și, chiar dacă aceasta era mai înaltă decât marea majoritate și nepoata celei mai bogate femei din America, nu avea nicio intenție să caute a o cunoaște sau să încurajeze orișice apropiere între ei.

Dacă ea ar încerca să-l abordeze, hotărî că se va arăta politicoș, ba chiar afabil – dat fiind că Adelia Acklen Cheatham era, oarecum, binefăcătoarea lui. Dincolo de asta, va respinge însă delicat, dar ferm orice tentativă de flirt a domnișoarei.

Chiar în momentul acela, tânăra se răsuci și porni direct spre el.

Marcus își luă un aer de exersată nonșalanță, repetând în gând „delicat, dar ferm”...

Femeia trecu pe lângă el și ieși, fără să îi arunce măcar o privire.

Simțind că tocmai ce i se dăduse peste nas, senzație pe care nu o agrea defel, Marcus o urmări cu privirea. Nu era obișnuit să fie ignorat. Gândurile ei erau, vădit, în altă parte. O privi îndreptându-se spre trăsura, unde vizitiul aștepta deja în dreptul portierei.

Înaltă și blondă, nu semăna deloc cu mătușa ei. Deși trecută de prima tinerețe, Adelia Cheatham, o brunetă mignonă, continua bunăoară să fie o femeie de o frumusețe izbitoare. Nepoata ei, pe de altă parte, deși nu întru totul neatrăgătoare, avea trăsături mai puțin remarcabile și, cu siguranță, mai puțin delicate. Mai viguroase. Ar fi putut fi descrisă drept o femeie arătoasă. Și Marcus bănuia că nu e atât de tânăra cum își închipuise el inițial...

— Nu veniți?...

Era vocea bătrânei pe care o ajutase mai devreme. Întorcând capul, Marcus constată că rândul înaintase binișor și aceasta se afla la aproape doi metri înaintea lui. Femeia zâmbi și îi făcu semn să se apropie.

Simțindu-se un pic penibil, el i se alătură, după care, aruncând o ultimă privire pe fereastră, o văzu pe nepoata doamnei Cheatham urcând în trăsură.

Nu i se întâmplase de mult să observe o femeie fără ca aceasta – aflându-se atât de aproape – să îl observe la rândul-i. Desigur, el nu făcuse nimic să îi atragă atenția. Dacă ar fi încercat, ea ar fi băgat cu siguranță de seamă, se îmbărbătă Marcus.

Ei, nu face nimic. În fond, avusese destule femei de tipul acesta. Iar pe cea pe care o avea acum, nu o voia. Și orice ar fi făcut – oftă cu năduf – nu putea să scape de ea.

Peste câteva minute ajunse în dreptul tejdhelei.

– Bună ziua, domnule Geoffrey, îl salută funcționarul, ridicându-se de pe scaun. Avem ceva pentru dumneavoastră, stimate domn. A sosit azi-dimineață.

Marcus așteptă încântat, dar toată încântarea i se risipi când, în locul unei cutii sau lăzi, nu i se întinse decât un plic.

– Asta e tot?

Bărbatul aprobă din cap.

– Mă tem că da, domnule Geoffrey.

Marcus reuși să schițeze un surâs de complezență și se trase la o parte, pipăind nervos plicul. Nu era nevoie să citească adresa. Ștampila anunța clar expeditorul. Rupse plicul și înăuntru găsi un altul. Când văzu sigiliul de ceară cu emblema casei imperiale, îl ascunse repede, simțind cum i se strânge în jurul gâtului un laț nevăzut.

Era prima oară când îi scria unchiul Franz, și Marcus nu avea niciun dubiu la stăruințele cui o făcuse. Dădu să vâre scrisoarea în buzunar spre a o citi mai târziu, dar gândindu-se la sănătatea precară a tatălui său, se răzgândi.

Se retrase într-un colț mai liniștit și desfăcu scrisoarea.

Trecându-și privirea peste primele rânduri ale misivei, realiză rapid că nu sănătatea părintelui său era problema. Subiectul scrisorii era cu totul altul.

Arhiducelui Gerhard Marcus Gottfried von Habsburg...

Faptul că unchiu-său i se adresa cu titlul și numele întreg nu era de bun augur, iar Marcus mulțumi încă o dată cerului pentru oceanul care îl despărțea – cel puțin deocamdată – de ceea ce lăsase în urmă.

Sări peste introducerea protocolară, trecând direct la primul paragraf.

Gerhard, răgazul care ți s-a acordat va expira anul viitor, în iunie. Atunci ai să te întorci acasă, conform înțelegerii noastre, ca să îți îndeplinești îndatoririle față de patrie și Coroană. Cei privilegiați trebuie să se achite cu integritate și onoare de obligațiile ce decurg din acest statut, oricare ar fi sentimentele lor personale și indiferent ce...

Marcus împături scrisoarea și o puse înapoi în plic, dorindu-și să fi putut ignora cu atâta ușurință un ordin dat de unchiul său – nimeni altul decât împăratul Austriei – dacă ar fi stat față în față. Știa pe de rost discursul acestuia. Îl auzise de nenumărate ori în copilărie, când era al treilea în ordinea de succesiune la tronul Austriei, după tatăl și fratele său mai mare.

Și îl auzise chiar mai des de atât în săptămânile premergătoare plecării lui în Statele Unite, când gazetele austriece anunțaseră că, „prin forța împrejurărilor”, devenise al doilea în linia succesiunii.

Nu râvnise nicicând la coroană și nici nu își imaginase că avea să-i revină vreodată. Încă se îndoia amarnic că ar fi cu puțință una ca asta. Unchiul Franz era, doar, un bărbat sănătos și în putere care încă mai încerca să zămislească un moștenitor. Iar Marcus nădăjduia – ba chiar se ruga uneori la Cel de Sus – ca aceste strădanii împărătești să dea rod.

Nu-i venea a crede că trecuse aproape un an de când își părăsise meleagurile natale. Era încă oarecum surprins că unchiul și tatăl său îl lăseseră să vină în America. Ei, dar după moartea lui Rutger..., totul se schimbase.

El se schimbase.

Unchiul Franz și tatăl lui au căzut de acord că, având în vedere zvonurile care circulau în privința morții lui Rutger, o călătorie peste hotare ar fi benefică atât pentru el, cât și pentru casa imperială.

„Gerhard, cel mai potrivit ar fi să te ții o vreme departe de ochii lumii”, îl sfătuisese unchiu-său. „Până se vor mai liniști apele și scandalul va fi dat, încet-încet, uitării, așa cum se întâmplă mai mereu cu situațiile de genul acesta. Cu timpul, lumea va găsi alt subiect de bârfă. Iar, dacă vrei să îți faci pentru ultima dată de cap, vezi să fii discret și să nu iști vreun scandal în America. E de ajuns cel cu care avem deja de furcă aici.”

În ultima sa scrisoare, tatăl lui îi confirma că previziunea unchiului Franz se adeverise. Bârfele se domoliseră și lumea începea să dea uitării cele întâmplate.

Marcus, pe de altă parte, nu putea să uite.

Dacă ar fi existat neliniști politice semnificative în Austria, unchiul Franz și tatăl lui nu i-ar fi îngăduit în ruptul capului să părăsească Europa. Cum anii zbuciumați ai războiului erau însă în urma lor, iar compromisul dublei monarhii cu Ungaria fusese acceptat anul trecut, imperiul se bucura acum de pace. Vasul plutea lin pe ape liniștite, cum declarase unchiu-său la plecarea lui.

Totuși – ochi el încruntat plicul – pare-se că unchiul Franz simțea nevoia să îi amintească de obligațiile sale. De parcă ar fi putut să le dea vreodată uitării. Își iubea țara și familia, oricât de lacomi și de ambițioși erau membrii acesteia. Nu din lipsă de afecțiune sau de onoare se ferea el de coroană.

Pur și simplu nu își dorea să ajungă vreodată conducătorul națiunii. Cunoștea deja acea latură a vieții. Iar acum voia să cunoască o alta.

Marcus păși afară și inspiră aerul proaspăt, simțind deja în vânt un iz vag de toamnă. Scrută strada, doar-doar o zări trăsura în care se suise nepoata doamnei Cheatham, amintindu-și amuzat cum îl ignorase aceasta. Mai știi? *Poate mi-oi fi pierdut flerul.*

Sau, mai degrabă, poate că nepoata Adeliciei îi semăna mătușii sale mai mult decât s-ar fi crezut la prima vedere. Zâmbi. Adelicia Cheatham era o femeie redutabilă în toate privințele. O văzuse adesea pe străzile orașului – mereu semeață, cu fruntea sus, fără să

privească în stânga sau în dreapta. Femeia părea complet insensibilă la presiunea socială.

Mai avea o întrevedere, după care se va duce la Belmont să își inspecteze plantele din seră. Poate pe parcursul vizitei sale va avea prilejul de a face cunoștință cu nepoata Adeliceii. Din rațiuni strict sociale, desigur. Pentru consolidarea bunelor relații dintre cele două națiuni, să zicem așa.

Făcu o scurtă oprire în camera lui de la pensiune și așeză scrisoarea de la unchiu-său în cufărul din lemn de cedru de la capătul patului. După ce lăsă capacul la loc, mâna îi zăbovi pe lemnul gravat cu măiestrie. Nu adusese cu el multe piese de mobilier din Austria, cum era și firesc, dar de cufăr i-ar fi fost cu neputință să se despartă.

Bunicul său matern – un om simplu și modest – mânuise cu iscusință dalta, talent pe care, din păcate, el nu îl moștenise. Își trecu încet degetele peste latura cufărului, deosebind cu ușurință lucrătura artistică a bunicului său de tentativele mai puțin reușite făcute de el la vârsta de nouă ani și amintindu-și cu drag de omul pentru care perfecțiunea atârnase mai prejos decât timpul petrecut împreună cu nepotul său.

Marcus se ridică în picioare, felicitându-se din nou că adusese cu el cufărul. Se încadra numai bine în decorul acesta.

De acum se obișnuise, ba chiar ajunsese să aprecieze amenajarea sărăcăcioasă a actualei sale locuințe, care nu aducea nici de departe cu somptuosul palat în care își avea reședința familia lui. La sosirea în Nashville ar fi putut să închirieze sau chiar să cumpere o casă, dar asta ar fi venit în contradicție cu decizia pe care o luase înainte de a veni în această țară...

Voia să vadă cum e să trăiești ca un om de rând, experiment de-a lungul căruia descoperise multe lucruri despre sine – și nu toate măgulitoare.

Unchiu-său îl atenționase să nu iște vreun scandal în America – nu că ar fi trebuit să își facă vreo grijă în privința asta. Marcus lăsase în urmă acea parte a vieții lui. Femeile și excesul de alcool. Era hotărât să nu își mai irosească viața, cum realizase că făcuse până atunci.

Încercând să își abată gândurile în altă direcție, se îndreptă cu pas hotărât spre clădirea tribunalului, conștient de durerea surdă ce îi împresurase partea din spate a capului. Era, pesemne, din cauză că muncea prea mult. Nu putea decât să speră că echipa lui lucra în același ritm susținut la renovarea fabricii de textile din celălalt capăt al urbei. Aveau un avans de o săptămână față de planul de execuție, avans pe care era dornic să îl mențină.

Scrută din mers albastrul senin al cerului, apoi își lăasă privirea să alunece peste rotunjimile dealurilor luxuriante ce înconjurau orașul, văzând cu ochii minții piscurile înzăpezite ale Alpilor săi natali.

Revizuiindu-și viața, realizează cât timp lăsase să i se scurgă printre degete, trăind după cum îi dictau alții. Avusese, fără doar și poate, o copilărie privilegiată, nespus de bogată în oportunități de studiu și cunoaștere, dar și în responsabilități. Responsabilități și iar responsabilități.

Chiar dacă Sudul Statelor Unite era mult mai devastat de război și de urmările acestuia decât își închipuise el, avea totuși posibilitatea de a-și folosi aptitudinile. Era atât de diferit și de eliberator încât, în rare ocazii, mai că uita de viața pe care o lăsase în urmă. Își dorise să vină în America încă din copilărie, când învățase de la profesoara sa particulară despre „cele treisprezece colonii mici și temerare”. Însă abia după ce, prin intermediul unui mentor de nădejde, se familiarizase cu lucrările lui Luther Burbank și mai apoi, întâlnindu-l personal pe celebrul botanist, îi vizitase pepiniera din Boston, plină de mii de plante, prinsese cu adevărat aripi visul lui.

Oricât de efemer s-ar dovedi a fi visul acesta.